

Мы разам — Беларусь!

Краіна моцная рэгіёнамі: Смалевіцкі раён

РЭЗЕРВАЎ ЯШЧЭ ШМАТ

Першы намеснік старшыні Смалевіцкага райвыканкама — начальнік упраўлення сельскай гаспадаркі і харчавання **Руслан МІХАЛЕВІЧ** — пра поспехі ў жывёлагадоўлі і перспектывы яе развіцця.

Пра справы працаўнікоў сельскагаспадарчай галіны нам раскасаў першы намеснік старшыні райвыканкама Руслан МІХАЛЕВІЧ.

— Смалевіцкі раён займае плошчу 1400 квадратных кіламетраў, з якіх 56 210 гектараў сельгасугоддзяў і 45 889 гектараў непасрэдна ворыва. Сёлета, зрэшты, як і рэгіёны вобласці, краіны, мы спрацавалі па раслінаводстве горш, чым у папярэдні год. Можна спасылацца на розныя прычыны, але асноўны фактар, які паўплываў на вынікі, гэта неспрыяльныя ўмовы надвор'я. Калі ў 2017 годзе атрымалі сярэдняю ўраджайнасць збожжавых 35,3 цэнтнера з гектара, то летась — 27 цэнтнераў на круг. Па валавым зборы не дабралі 20 тысяч тон. Для параўнання: калі ў 2017-м сабралі 75 тысяч тон збожжа, то ў 2018-м — 55 тысяч тон.

— **Разам з тым, Руслан Анфімавіч, раён прыбавіў у жывёлагадоўлі. Ці не так?**

— Сапраўды, гэта так. З году ў год раён дастойна выглядае па паказчыках прадукцыі жывёлагадоўлі, таму што яна ў нас комплексная. Уключае вытворчасць птушкі, ялавічыны і свініны. Бя-

спрэчна, наш раён у Мінскай вобласці, Беларусі — у лідарах па вытворчасці мяса птушкі. Толькі за апошнія тры гады на Смалевіцкай бройлернай птушкафабрыцы тэмпы росту па прадукцыі птушкаводства склалі 112 працэнтаў. За кошт паказчыкаў прадпрыемства нядрэнна выглядае і раён. У гэтым годзе мы ў ліку мянгогіх, хто выканаў даведзеныя паказчыкі: 104,3 працэнта пры заданні 102,2 працэнта.

Значны прырост дало нам і малако. Сярэдні надой на карову за мінулы год — 7316 кілаграмаў, што больш на 239 кілаграмаў, чым у 2017 годзе. Гэта трэці паказчык у вобласці і пяты ў краіне. У адкрытым акцыянерным таварыстве «Азярыцкі-Агра», вытворчым кааператыве «Першамайскі» ААТ «БелАЗ», на сельскагаспадарчым прадпрыемстве «Шыпяны-АСК» атрымліваюць ад кожнай рагулі больш як восем тысяч кілаграмаў

малака. Гэтыя гаспадаркі ў лідарах, якія забяспечваюць высокую прадукцыйнасць жывёлы. Што датычыцца аб'ёмаў малака, то першае месца належыць прыватнаму прадпрыемству ААТ «Смалевічы-Бройлер». Яно пабудавала новую ферму. Такага буйнога малочнатаварнага комплексу нідзе няма: ні ў вобласці, ні ў краіне. Тут можна размясціць статак у 4 тысячы галоў адначасова. Жывёла сканцэнтравана ў адным месцы, доіцца і даглядаецца па новых тэхналогіях, пры новых падыходах. У гаспадаркі ёсць чаму павучыцца. Хаця, на наш погляд, тут яшчэ шмат рэзерваў, якія б дазволілі прыбавіць па прадукцыі жывёлагадоўлі. У раёне таксама нядрэнна пастаўлена вырошчванне цялушак, што дае магчымасць папаўняць дойны статак.

— **Руслан Анфімавіч, у чым залог паспяховага развіцця жывёлагадоўлі?**

— У аснове — шмат фактараў. Гэта выкананне тэхналогій па вырошчванні і доглядзе статка, стварэнне нармальных умоў па ўтрыманні жывёлы, а таксама умоў працы для людзей. Значны ўплыў на прадукцыйнасць жывёлы аказвае добрая кармавая база. Мы не купляем кармы, а наадварот, кожны год прадаём. Да вырашэння наогул усіх пытанняў падыходзім комплексна. У нас створана каманда прафесійных кіраўнікоў, спецыялістаў, работнікаў. Усе працуюць добра, зладжана, таму ёсць і вынікі. І мяркую, дынаміка захавецца. Перадумовы, магчымасці для гэтага ёсць. У сельскай гаспадарцы здзейнічаны 5479 чалавек. Праўда, большая частка на птушкафабрыцы — каля 3,5. Дарэчы, сярэдняя заробная плата ў аграпрамысловым комплексе большая за тысячу рублёў.

Таццяна ЛАЗОЎСКАЯ.

ЦЭНТР НАДЗЕІ

Тут адбываюцца сапраўдныя цуды. Дзеткі са складанымі дыягназамі пачынаюць трымаць лыжку ці аловак, рэагуюць на колеры і гукі, становяцца спакойнейшыя. Мамачкі, якія бачаць такі прагрэс, скачучы ад радасці, яны гатовы падаць у ногі, чалаваць інструктараў і коней. Так, Ягорка, які чатыры з паловай гады амаль не рухаўся, дзякуючы іпатэрапіі пачаў хадзіць. І гэта ўжо з першых заняткаў!

— Інструктар угадаў рытм хадзьбы — такі, з якім хадзіла бы звычайнае дзіця ў чатыры з паловай гады. Крок каня нагадвае крок чалавека. Мозг жывёлы дае сігнал мышцам, такім жа чынам усё працуе і ў чалавека. І, дзіця, калі яно едзе на коніку, быццам атрымлівае падказку, вучыцца кіраваць сваім целам, — раскасае Васіль Сінкавец — гаспадар Green Ranch, дзе праводзяцца заняткі па іпатэрапіі. — Да таго ж дзіця, якое падчас такіх лячэбных заняткаў ляжыць на коніку (ці на спіцы, ці на жывоціку — кожны раз інструктар падбірае розныя позы), расслабляецца, саграецца, бо тэмпература цела жывёлы вышэй, чым у чалавека. Некаторыя малыя пры гэтым засынаюць. Ва ўсіх дзетак, што да нас прыязджаюць, праз некалькі месяцаў заняткаў заўважныя добрыя вынікі...

Рэабілітацыя дзетак з псіхафізічнымі асаблівасцямі — адзін з дабрачынных праектаў «Зялёнага ранча». Ён праводзіцца разам з Цэнтрам карэкцыйна-развіццёвага навучання і рэабілітацыі Смалевіцкага раёна. І менавіта тут спраўджваюцца надзеі бацькоў дзетак з дзіцячым цэрэбральным паралічам, што іх малым сапраўды змогуць дапамагчы. За два гады ў праекце паўдзельнічала каля дваццаці дзяцей. Хтосьці прыязджае на заняткі пастаянна. Іншыя праходзяць такую рэабілітацыю «курсамі». Праводзяцца заняткі бясплатна. Усе выдаткі на сябе бяруць гаспадары чароўнай фермы. Далучыліся да праекта і валанцёры. Справа ў тым, што, каб правесці адны заняткі, даводзіцца задзейнічаць каля чатырох чалавек. Інструктар-рэабілітолаг займаецца з дзіцем, канявод вядзе жывёлу, а валанцёры знаходзяцца побач — падстрахоўваюць.

Другая добрая справа Green Ranch — бясплатная школа верхавой язды для дзяцей раёна, пераважна з прыёмных сем'яў. Выхаванцы спартыўнай секцыі ўжо паказваюць добрыя вынікі — у цэнтры нават праводзіліся невялікія спаборніцтвы. Дзеці тут падабраліся цудоўныя. Яны стараюцца не прапусціць заняткі, дамагаюць даглядаць коней. Дзякуючы крытаму манежу заняткі могуць праводзіцца ў любое надвор'е.

(Заканчэнне на 11-й стар.)

На паўночнай ускраіне горада растуць новыя жылыя будынкi.

Фота Яўгена ПЯСЕЦКАГА.

На старасці жывуць у радасці

Старасць, як кажуць, не ў радасць. Не стае сіл, здароўя ўпраўляцца з хатнімі клопатамі, прапаліць печку, схадзіць у краму. У многіх пажылых людзей дзеці жывуць далёка, не могуць кожны дзень наведваць бацькоў. У кагосьці дзеці пенсіянеры, і ім самім патрэбны догляд. І тады клопат аб састарэлых, нямоглых бярэ на сябе дзяржава.

На базе былой школы ў вёсцы Жажэлка год таму адкрылася аддзяленне кругласутачнага знаходжання для людзей пажылога ўзросту і інвалідаў Смалевіцкага тэрытарыяльнага цэнтры сацыяльнага абслугоўвання насельніцтва. Будынак знаходзіцца ў ціхім і прыгожым месцы. Чыстае паветра, светлыя прасторныя цёплыя пакоі, дзе пражываюць па тры-чатыры чалавекі. Жыльцы любяць збірацца разам у вялікім холе, каб паглядзець тэлевізар, паспаборнічаць у настольных гульнях, пачытаць газету. І проста пагутарыць, абмеркаваць апошнія навіны, паслухаць выступленне артыстаў, спевакоў, якія прыязджаюць да іх. У аддзяленні створана ўсё неабходнае, каб яно адкрыла новую старонку ў жыцці пажылых.

— На сённяшні дзень тут пражываюць 22 грамадзяніны, якіх абслугоўваюць 11 чалавек персаналу, — раскасае загадчыца аддзялення Таццяна ПАЛЯГОШКА. — За па-

жылімі людзьмі прыбіраюць, мыюць іх саміх, іх адзенне і бялізну, пераадзяваюць. Малодшая медыцынская сястра дапамагае ім захоўваць асабістую гігіену. Медсястра кожную раніцу абыходзіць пакоі, кантралюе стан іх здароўя, вымярае крывяны ціск. Калі хтосьці захварэў, калі камусьці патрэбна спецыялізаваная дапамога, то яна выклікае «хуткую», якая дастаўляе пацыента ў раённую бальніцу. Харчаванне добрае,

Пётр ЗАЛЯШЧОНАК, які тут пражывае, — першы гарманіст (які ў маладыя гады!).

Кантроль за станам здароўя пражываючых — клопат медсястры Алены СЕМЯНОВЫХ.

збалансаванае, чатырохразовае.

У аддзяленні жывуць і свае ўнікумы, таленты, народныя самародкі. Таццяна Віктараўна пазнаёміла нас з Пятром Заляшчонкам.

— Добра тут жывецца, у пакоях цёпла, смачна кормяць, ладзяць для нас канцэрты, він-

шуюць з днём нараджэння, — кажа Пётр Герасімавіч.

У дзевяноста адзін год мужчына захваў светлы розум і памяць:

— Нарадзіўся я ў вёсцы Белае Крупкаскага раёна. Можна чулі, што адтуль родам касманаўт Уладзімір Кавалёнак. Затым перабраўся ў вёску Слабада, што пад Смалевічамі. Жонка памерла. Унук і ўнучка працуюць, не могуць пастаянна знаходзіцца побач. На лета, можа, пусцяць дадому пагуляць.

На развітанне Пётр Герасімавіч сыграў нам на гармоніку. «Вучыўся сам, па слыху», — заўважыў ён не без гонару. Да Пятра Заляшчонка штодзень наведваюцца сяброўкі з суседніх пакояў, каб паспяваць. І тады паслухаць зладжаны ансамбль збягаюцца з усяго аддзялення.

— Мы пакуль часткова ўпарадкавалі тэрыторыю каля будынка, дзякуючы спонсару паставілі альтанкі. Увесну прадоўжым работы, неабходна дарожкі ўладкаваць, лаўкі, разбіць кветнікі, — дзеліцца планами Таццяна Палягошка.

А яшчэ жыльцы мараць пра свой агарод, дзе можна было б вырошчваць зеляніну. Многія з іх з сельскай мясцовасці, не могуць жыць без работы. Зімой просяць дазволіць ім расчысціць снег у двары, пасыпаць тэрыторыю пяском. Налета супрацоўнікі аддзялення мяркуюць насыпаць высокую грады, каб не давалася дужа гнуць спіну выхаванцам. Няхай займаюцца працоўнай тэрапіяй, каму яна не супрацьпаказана.

Таццяна ЛАЗОЎСКАЯ. Фота Яўгена ПЯСЕЦКАГА.